

Parfum de pâine caldă

Nicu Hăloiu

Parfum de pâine caldă

pe cer de seară norii curg, albi și pufoși,
arămiți în prag de-amurg și trențăroși,
făcând raze să se joace viu în iarbă,
iar când bolta se desface, stele-aprinse
să le soarbă.

Căci sărutul înserării, dulce cânt,
mișcă la marginea zării, pe valurile depărtării,
pe colină, moara-n vânt.
Iar acolo fum se vede, nu m-ai crede
de ți-aș spune că nu-i nor
ci-n amurgul viu se scaldă, arămiu, să nu se vadă,
un parfum de pâine caldă din cuptor!

Că vântul curge ca un râu, mișcă moara pe colină,
Iar cu părul spic de grâu, prins în coadă,
morărița, din făină, frământă cu mâna-i sfântă,
cu mult spor, o pâine caldă,
ca s-o scoată, ca s-o scoată din cuptor!

De-aceea la apus de soare, pe răcoare,
stă să cadă greu și lasă, peste drum,
un misterios parfum, copleșitor, de pâine caldă!